

XLI.

Forslag til Lov

om

Retternes Medvirkning til Optagelse af Bevis i
Udlandet m. m.

(Fremst i Landstinget den 6te Oktober 1897 af Justitsminister Rump.)

§ 1.

Naar en Part under en for en Domstol her i Landet i første Instans indbragt borgerlig Sag ønsker Bevis optaget for en udenlandsk Domstol, kan han, overensstemmende med nedensaaende Regler, af den Ret, for hvilken Sagen henstaar, begære udfærdiget en Anmodning til vedkommende Ret i det fremmede Land om Foretagelse af den paagældende Retshandling.

§ 2.

For saa vidt Begæringen ikke fremsættes i et Retsmøde, i hvilket Sagen falder i Rette, maa Modparten være indstævnet til Begæringens Prøvelse.

For at Begæringen kan tages til Følge, maa Parten meddele de Oplysninger, som udfordres til Anmodningens Udfærdigelse. Ønskes saaledes Vidner førte, skulle de anføres ved Navn med Opgivelse af deres Bopæl, samt de særlige Forhold, hvorom deres Forklaring ønskes, og de Dokumenter, som ønskes dem forelagte, eller som de opfordres til at fremlægge, nærmere opgives; saa vidt muligt skal der stilles bestemte Spørgsmaal til Vidnerne. Ønskes Skøn afgivet, skal Skønsmændenes Egenstaber, Skønsgenstanden samt de Forudsætninger, der skulle lægges til Grund for Skønnet, tilstrækkeligt angives.

§ 3.

Efter at Modparten har haft Lejlighed til at udtale sig om den fremsatte Begæring samt til at fremsøre sine Paastaande med Hensyn til den eventuelle Bevisoptagelse, afgør Retten ved Kendelse, om og i hvilken Udstrækning Begæringen skal efterkommes. Gaar Kendelsen ud paa, at Begæringen helt eller delvis skal efterkommes, skal den indeholde de fornødne Oplysninger til Anmodningens Udfærdigelse, samt fastsætte den Sikkerhed, som Parten skal stille for de Omkostninger, som skønnes at ville medgaa til Bevisoptagelsen, og den Tid, inden hvilken Sikkerheden skal være stillet.

En saadan Kendelse kan særskilt paaanføres, men Anken har ikke opsættende Virkning.